

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/17/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8421202258
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8421202258.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Romana Lajoša v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XX, XXX XX A., právne zastúpeného: C. B. D., so sídlom Zámocká 529/34, 091 01 Stropkov, proti žalovanému: E. F. F., F. F. C. XX, XXX XX D., E.: XX XXX XXX, právne zastúpeného: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 2.591,23 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č.k. KK-10Csp/259/2021-159 z 22.11.2023 takto

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok v I. napadnutom vyhovujúcom výroku, čo do uloženia povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.000,-eur a vo zvyšnej časti tento I. napadnutý vyhovujúci výrok mení tak, že žalobu zamieťa.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu z prísudku s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnom skončení veci.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. priznal žalobcovi proti žalovanému titulom primeraného finančného zadostučinenia sumu 2.591,23 eur a vo výroku II. o trovách konania rozhodol tak, že ich plnou náhradou z prísudku zaviazal žalovaného.

2. Po citovaní ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007Z.z. , § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP svoje rozhodnutie v podstate vecne dôvodil tým, že žalobca sa podanou žalobou na žalovanom domáhal zaplattenia sumy 2.591,23eur titulom primeraného finančného zadostučinenia, opierajúc svoj nárok o tvrdenie, že v spore vedenom na Okresnom súde Kežmarok (nateraz Poprad) pod sp. zn. 5Csp/58/2020 bol ako spotrebiteľ úspešný, lebo terajší žalovaný (vtedajší žalobca) si voči nemu v označenom spore ako spotrebiteľovi uplatňoval nárok na zaplattenie sumy 2.591,23eur s prísl. zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom žaloba bola rozsudkom z 26.04.2021 v celom rozsahu právoplatne zmietnutá s konštatovaním, že poskytnutý úver je bezúročný a bezpoplatkov s tým, že táto zmluva v časti dojednania ročnej úrokovej sadzby pre rozpor s dobrými mravmi je aj neplatná. Ak potom žalobca na zmluvu zaplatiť viac ako mal, žaloba ostala nedôvodná. Je preto splnená hypotéza právnej normy pre uplatnenie si primeraného finančného zadostučinenia, výška ktorého predstavuje sumu, o ktorú sa chcel žalovaný na úkor žalobcu v základnom konaní bezdôvodne obohatiť. Na prvom mieste následne v merite veci súd prvej inštancie z dôvodu vznesených námietok zo strany žalovaného riešil otázku legitímácie strán sporu, kde uzavrel, že žalobca je aktívne vecne legitimovaný a žalovaný pasívne vecne legitimovaný, keďže podaním žaloby proti žalobcovi v pôvodnom konaní došlo ku konštatovaniu porušenia práv a povinností ustanovených v osobitnom predpise. Žalovaný vyvolaním (pôvodného) súdneho konania významnou mierou zasiahol do práv žalobcu. Následne riešil otázku výšky primeraného finančného zadostučinenia, ktorého určenie

výšky podľa ustálenej praxe je na úvahe súdu a jeho jediným kritériom je jeho primeranosť. Primerané finančné zadosťučinenie má sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného zadosťučinenia proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol ako spotrebiteľ na súde úspešný. Žalobca uplatnil nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2.591,23 eur zodpovedajúcej bezdôvodnému obohateniu, ku ktorému mohlo dôjsť na strane žalovaného. Táto skutková okolnosť medzi sporovými stranami sporná nebola (po skutkovej stránke), a preto bol žalobcovi tento nárok priznaný vo výške uplatnenej žalobou. Pri úvahe o výške primeraného finančného zadosťučinenia súd vychádzal z celkovej výšky sumy, ktorú mal žalobca podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere zaplatiť (5.041,95 eur). Prihliadol pritom na skutočnosť, že žalovaný sa obdobného konania dopúšťa opakovane i naďalej, čo je súdu známe z jeho inej rozhodovacej činnosti, t.j. „recidívne“. Kritériom, ktoré vzal súd prvej inštancie do úvahy pri posúdení primeranosti finančného zadosťučinenia bolo i konanie žalovaného v základnom konaní, v ktorom nevyvinul žiadnu aktivitu smerujúcu k zmierlivému riešeniu. Aj preto bol žalobca touto okolnosťou „nútený“ uplatniť svoje právo v konaní pred súdom, tento spor viesť, vynaložiť naň ďalšie peňažné prostriedky na právnu službu advokátskej kancelárie. Túto aktivitu žalovaný nevyvinul ani v tomto konaní napriek dvom rozsudkom pre jeho zmeškanie a procesnú pasivitu. O trovách konania rozhodol podľa zásady úspechu s tým, že výška trov bude počítaná z prísudku.

3. Označený rozsudok včas podaným odvolaním napadol žalovaný, poukazujúc na odvolací dôvod uvedený v ust. 365 ods. 1. písm. h/ CSP s návrhom na zmenu napadnutého rozsudku spočívajúcej v zamietnutí žaloby a priznaní mu trov celého konania. Žalovaný na prvom mieste namieta nesprávny záver súdu prvej inštancie o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu na podanie žaloby, lebo predpokladom pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti spotrebiteľom, no v tomto prípade si žalobca úspešne neuplatnil žiaden konkrétny nárok z porušenia práv alebo povinností určených na ochranu spotrebiteľa (náhrada škody, vydanie bezdôvodného obohatenia), tu poukazujúc na už dávno prekonané rozhodnutie NS SR, sp. zn. 6Cdo/389/2015, teda absentuje tu aktívne konanie spotrebiteľa na podanie žaloby s tým, že v základom konaní nebolo judikované žiadne porušenie práv spotrebiteľa. Na druhom mieste namieta nesprávny záver súdu prvej inštancie o jeho vecnej pasívnej legitímácii v tomto spore, lebo úverová zmluva bola uzatvorená s jeho právnym predchodcom s tým, že on na jej kreovaní nebol žiadnym spôsobom účastný. Ďalej sa odvolateľ nestotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o satisfakčnej a reparačnej funkcii primeraného finančného zadosťučinenia s tým, že žalobca nešpecifikoval, aké jeho spotrebiteľské právo bolo porušené, nešpecifikoval ani ujmu, ktorá mu bola spôsobená, rovnako nepreukázal ani vznik konkrétnej ujmy vzniknutej mu v dôsledku porušenia jeho práv zo strany odvolateľa. Preto mu logicky nemohol vzniknúť ani nárok v tomto spore na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. V neposlednom rade namieta i výšku primeranosti priznaného finančného zadosťučinenia.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok ako vecne správny a náležite odôvodnený potvrdiť a uplatnil si trovy konania s tým, že súd prvej inštancie sa vo svojom rozsudku zaoberal všetkými relevantnými otázkami skutkového a právneho charakteru.

5. Ďalšie vyjadrenia strany do rozhodnutia odvolacieho súdu nepodali.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonom predpísané náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolateľ použil zákonom prípustný odvolací dôvod (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 a § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 veta prvá CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné, v dôsledku čoho boli splnené podmienky tak pre čiastočné potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP) a ako aj pre čiastočnú zmenu (§ 388 CSP) napadnutého I. vyhovujúceho výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie.

7. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

8. Odvolací súd v odvolacom konaní tak posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (ku tomu pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

9. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

10. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona slovenskej národnej rady č. 372/1992 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

11. Vychádzajúc z tohto ustanovenia predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je úspešne uplatnenie porušenia práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zo strany spotrebiteľa na súde. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde.

12. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že v súčasnosti účinné znenie ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadostučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privediť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.06.2013 právo na primerané finančné zadostučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi.

13. V tejto súvislosti zásadným je rozhodnutie NS SR, sp. zn. 3Cdo/31/2020 z 25.05.2022, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 3/2023: „Podmienka úspešného uplatnenia práva spotrebiteľa namietat' v konaní pred súdom porušenie práva alebo povinností (§ 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších zmien a doplnení a osobitnými predpismi), je splnená aj vtedy, keď súd v inom konaní konštatoval toto porušenie pri rozhodovaní o predbežnej otázke“.

14. Skutočnosť, že zmluvu o úvere žalovaný nekoncepivoval nezbavuje žalovaného zodpovednosti za porušenie svojich zákonných povinností. Domáhať sa práva na primerané finančné zadostučinenie má spotrebiteľ voči porušiteľovi (dané základným konaním) a od toho, kto za porušenie práva alebo povinností zodpovedá. Žalovaný fakticky vykonával práva pôvodného veriteľa z úveru a domáhal sa zaplata pohľadávky. Je teda subjektom, ktorý bol oprávnený prijímať plnenia z úveru. Ak žalovaný na jednej strane je subjektom, ktorý si uplatňoval plnenie voči dlžníkovi, tak na druhej strane ostáva jeho vecná legitímácia zachovaná aj v prípade, ak žaloba týkajúca sa spotrebiteľskej zmluvy smeruje voči nemu ako žalovanému. Nadobudnutie pohľadávky voči dlžníkovi, ktorý je spotrebiteľom je rizikom, že

v súdnom konaní budú zmluvné podmienky, postupy veriteľov podrobené skúmaniu súdom a v prípade zistenia porušenia právnych predpisov zameraných na ochranu spotrebiteľa budú voči zodpovednej osobe vyvozené následky a uložené sankcie predpokladané zákonom. Zodpovedným subjektom, od ktorého je možné požadovať primerané finančné zadosťučinenie v zmysle § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nemusí byť iba jedna zo sporových strán v súdnom konaní, v ktorom bol spotrebiteľ úspešný (pozri rozsudok NS SR z 24. augusta 2022, sp. zn. 7Cdo80/2020).

15. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu primeraného finančného zadosťučinenia v celkovej výške 2.519,23 eur, ktorá výška predstavovala sumu, o ktorú sa snažil žalovaný v základom konaní podanou žalobou na žalobcovi bezdôvodne obohatiť.

16. Nemožno mať pochybnosti o tom, že v súdnej veci bolo preukázané splnenie všetkých zákonných podmienok v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Tvrdenie o úspechu v základnom konaní bolo preukázané rozsudkom Okresného súdu Kežmarok, sp. zn. 5Csp/58/2020 z 26.04.2021, v ktorom bola žaloba žalobcu (tu v postavení žalovaného) voči žalovanému (tu v postavení žalobcu) zamietnutá z dôvodu, že zmluva o úvere, z ktorej sa žalobca voči žalovanému domáhal plnenia, bola určená za bezúročnú a bezpoplatkov za súčasného konštatovania jej neplatnosti v časti dohodnutej úrokovej sadzby pre rozpor s dobrými mravmi.

17. Podľa rozhodnutia NS SR, sp. zn. 7Cdo/92/2021 z 30.06.2022: „Pre priznanie práva na zadosťučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, je rozhodujúcim kritériom primeranosť požadovaného zadosťučinenia; jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu“.

18. Výška primeraného finančného zadosťučinenia podľa Zákona o ochrane spotrebiteľa spočíva teda na voľnej úvahe súdu, ktorá nemôže byť svojvoľná. Pri stanovení výšky treba vychádzať zo závažnosti porušenia práv, povinností, z okolností tak na strane žalobcu ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práv, povinností. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Základom pre určenie sumy peňažného zadosťučinenia je primeranosť a súd túto sumu určí na základe vlastnej úvahy. Je teda posudzovaná podľa subjektívnej povahy a zohľadňuje všetky skutočnosti, ktoré viedli spotrebiteľa k podaniu žaloby o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

19. Kritériom kvantifikácie nároku by mali byť podľa odvolacieho súdu najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Konkrétna výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti.

20. Pokiaľ ide o rozsah primeraného finančného zadosťučinenia, ako už bolo vyššie uvedené, predpis neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia, ktorého výšku s prihliadnutím na okolnosti súdnej veci podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie svojou úvahou určil nesprávne.

21. V súdnej veci nemateriálne okolnosti, ktoré mohli vyplývať z porušenia práva spotrebiteľa - teda žalobcu z jeho strany tvrdené neboli. Na druhej strane však vťahnutím do súdneho sporu vo všeobecnosti dochádza k obmedzeniu komfortu života bežného človeka, prinajmenšom v podobe neistoty o výsledok sporu. V postupe/konaní dodávateľa/žalovaného, konkrétne jeho právneho predchodcu v rámci uzatvárania zmluvy o úvere bolo v základom súdnom konaní právoplatne konštatované jeho pochybenie. Netreba zabúdať ani na to, že žalovaný/jeho právny predchodca k reparácii stavu, keď žalobca nad sumu reálne poskytnutého úveru preukázateľne zaplatil omnoho viac, tieto prostriedky žalobcovi dobrovoľne do dnešného dňa neboli vrátené. V tomto smere však žalobcom nebolo ani len tvrdené, že by mu zadržívanie tejto sumy malo spôsobovať osobitnú ujmu, či traumy, prípadne výrazné finančné problémy. Nič na tom nemôže zmeniť ani skutočnosť, že základné súdne konanie inicioval právny predchodca žalovaného, ktorý koncipoval zmluvu, z ktorej v základom konaní sa

hralo o nárok, pretože žalobca sám, dobrovoľne na základe zmluvnej voľnosti vstúpil do „rozbehnutého vlaku“, tu musiac si byť vedomý aj možnosti o neúspechu v spore. V neposlednom rade nemôžu byť pochybnosti o recidívnom konaní žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu v obdobných veciach.

22. Vzhľadom na naratív tohto rozhodnutia boli splnené podmienky na postup podľa § 387 ods. 1 CSP a tomu zodpovedá aj výrok tohto rozsudku, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti čo do priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 1.000,-eur ako vecne správny potvrdil a vo zvyšnej napadnutej vyhovujúcej časti bol rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 388 CSP zmenený a žaloba bola vo zvyšku zamietnutá. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Preto na ďalšiu argumentáciu strán, zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

23. Pokiaľ žalobca vo svojom odvolaní spomína rozhodnutie tohto senátu sp. zn. 12CoCsp/24/2023 z 15.06.2023, tu je potrebné poukázať na zásadný rozdiel, a to ten, že v označenom rozhodnutí bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia zodpovedajúcemu cca 1 sumy bezdôvodného obohatenia sa dodávateľa na úkor spotrebiteľa zo základného súdneho konania s tým, že v súdnej veci žalobou priznaná suma bola 100% vyjadrením sumy bezdôvodného obohatenia zo základného konania. Preto poukaz na uvedené rozhodnutie musí ostať bez povšimnutia.

24. Pokiaľ ide o výrok o trovách celého konania. Zásadu úspechu vo veci (§ 255 CSP) treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Rovnako odborná otázka posudzovaná znalcom môže presahovať možnosti strany sporu, ktorá napr. výšku škody „iba“ odhaduje. Aj tu je primárny fakt, že škoda bola spôsobená; jej výška nasleduje. Žalobcu v takejto veci preto treba považovať za plne procesne úspešného, keďže mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. Nárok na plnú náhradu trov konania sa priznáva iba z prisúdenej sumy, čo treba vyjadriť vo výroku rozsudku (ku tomu pozri napr. KS TT, sp. zn. 10Co/191/2017, KS PO, sp. zn. 12Co/53/2018 a mnohé iné... a Veľký komentár CSP, C.H.Beck, str. 926). Preto o trovách celého konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, 2 CSP, § 262 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 CSP a celkom úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov celého konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu, no iba z prisúdenej sumy. O výške priznanej náhrady trov celého konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 CSP.

25. Odvolaciemu súdu nedá marginálne neuviesť, že procesný predpis upravujúci konanie pred súdmi - Civilný sporový poriadok - ktorého znalosť sa u sudcu prvoinštančného súdu prezumuje, nedáva tomu oprávnenie a povolenie vnášať do dôvodov svojho rozhodnutia subjektívne emócie, zrejme vyvolané neprijatím/nepochopením záverov zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, resp. glosovať jeho procesný postup. Tu odvolací súd poukazuje na nevyhnutnosť rešpektovať vyslovené názory a výroky „vyššieho“ súdu, ak ten rozhodne o zrušení rozhodnutia súdu „nižšieho“, pričom vo výnimočných prípadoch (napr. zmena skutkových zistení, zmena právnej úpravy) je prípustný odklon od právneho názoru „vyššieho“ súdu, no ten musí byť aj náležite a dôkladne odôvodnený. Opačný prístup by znamenal masívne komentovanie rozhodnutí „vyšších“ súdov súdmi „nižšími“ a postupne by mohol viesť k navodeniu stavu anarchie v justícii. Z tohto pohľadu má odvolací súd za to, že súdu, ktorému bolo rozhodnutie „vyšším“ súdom zrušené, neprináleží komentovať, polemizovať, rozoberať postup a rozhodnutie tohto súdu v odôvodnení svojho rozhodnutia (ako tomu venoval značnú a nemalú pozornosť

sudca sudu prvej inštancie v tejto veci), ale pre tieto dišputy slúži pôda seminárov, stretnutí, porad, pôda akademická, ako aj sféra odbornej právnej literatúry a pod..

26. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).